

► Dudamel, al capdavant de la Sinfónica Simón Bolívar, al Palau.

Un Dudamel addictiu

CRÒNICA El Palau es rendeix al fenomen de la vibrant Sinfónica Simón Bolívar

|| CÉSAR LÓPEZ ROSELL
 BARCELONA

Desplegament energètic, visceralitat, compromís amb la música. Gustavo Dudamel va tornar a mostrar les seves credencials al capdavant de la Sinfónica Simón Bolívar (OSSB), el més emblemàtic col·lectiu del Sistema Nacional d'Orquestres de Veneçuela, del qual ja és, als 33 anys, profètic guia en el camí cap a la seva consolidació en el rànquing dels grans conjunts. En el primer dels concerts de Palau 100 el carismàtic director veneçolà va demostrar que la seva missió segueix fent passos endavant.

La cita va respondre al que s'esperava -ahir a la nit hi va haver una

El director veneçolà explota el poder sonor del grup amb Beethoven i Wagner

segona entrega amb obres d'Orbón i la *Cinquena* de Mahler-. L'OSSB va exhibir totes les virtuts que atresora: rigor tècnic, cohesió i implicació juvenil en una idea centrada a oferir un so propi que sigui el seu factor diferencial enfront de l'imposat per la tradició de les formacions centre-europees. Aquesta temperamental i en certa manera *caribenya* manera d'entendre la interpretació es va encomanar a un auditori entregat.

L'impacte de les anteriors visites del director al capdavant d'aquesta orquestra i d'altres va fer que les entrades s'esgotessin ràpidament. *El fenomen Dudamel* no només ven, sinó

que crea addicció. Sobretot quan, amb els seus músics veneçolans, es presenta per oferir un pas més en l'evolució de l'orquestra.

En aquesta ocasió l'OSSB, a més d'interpretar la *Cinquena* de Beethoven, s'ha enfrontat per primera vegada a la gravada selecció de fragments d'òperes de Wagner. Pel que fa a la seva versió del món espiritual de convivència entre dolor i alegria de la simfonia del geni de Bonn, la formació va exhibir el seu potencial sonor amb una certa estridència. La frescor i desinhibició al servei de la partitura van trobar, tot i això, el suport d'una sala que es va sumar a la seva lectura de l'obra. Les superdotades seccions de corda -ni més ni menys que quatre arpes- i metall van imposar una constant progressió decibèlica.

ÈPICA I LIRISME // Més contingut en Wagner, Dudamel va portar l'orquestra a moments d'èpica i lirisme en passatges com *Sigfrid pel Rin* i el de la mort de l'heroi d'*El capvespre dels déus*. Va ser magnífica la recreació de la *Marxa nupcial de Lohengrin* amb les formacions de l'Orfeo, situades en les localitats pròximes a l'òrgan, en estat de gràcia i ben coordinades amb l'orquestra. Hi va haver pura poesia descriptiva en l'execució dels *Murmurs del bosc* de *Sigfrid* i va resultar estupenda la recreació de l'escena dels convidats de *Tannhäuser*, una altra vegada amb els cors.

El moment de màxima eclòsia va arribar en les propines amb una vibrant execució de *La cavalcada de les valquíries*, plena de color, i un contingut i líric *liebestod* de *Tristany i Isolda*. ≡